

EXTRA TARTALOM

A gyermek személyiségének, határainak, igényeinek és érzéseinek tiszteletben tartása magában foglalja azt is, hogy akarata ellenére nem kényszerítjük bizonyos cselekedetekre. Így van ez a gyermekkori *bocsánatkéréssel* is. A jó szándék által vezérelve azonban előfordulhat: szülőként (vagy éppen pedagógusként) ragaszkodunk ahhoz, hogy a kicsi elnézést kérjen az esetleges kellemetlenségekért, amiket okozott. De ha ez hosszú távon nem feltétlenül célravezető, akkor hogyan viszonyuljunk azokhoz a helyzetekhez, amikor a gyermek megbánt másokat?

Demeter Dóra

Demeter Dóra vagyok, a Debreceni Egyetem pszichológia tagozatának hallgatója. Munkám során gyermekek nyelvoktatásával foglalkozom, ami kitűnően mintázza, hogyan él bennünk a tanulás és a fejlődés iránti vágy születésünktől kezdve. Követve ezt a példát, szabadidőm nagy részét olvasással töltöm. Hiszem, hogy minden könyv egy új világot nyit meg előttünk, melynek köszönhetően szemléletmódunk tovább fejlődhet. Az így megszerzett tudás néhány szeletét szeretném továbbadni Nektek - ezáltal támogatva benneteket a fejlődés útján. Hiszen: "Amit a cél elérésével kapunk, közel sem olyan fontos, mint amivé válunk, amíg azt elérjük." /Zig Ziglar/

0.) A szituáció értelmezése

Amikor egy kisgyermek megüti, megrúgja a társát hajlamosak vagyunk szándékosságot feltételezni a tettei mögött, azonban korántsem biztos, hogy tudatosan történt az incidens!

Előfordulhat – főként kisebb, ovis korban –, hogy a gyermek érettségi szintje még nem teszi lehetővé, hogy teljes mértékben kontrollálni tudja cselekedeteit, illetve érzelmeit.

Például rossz irányba, nem megfelelő erősséggel rúgja meg a labdát, ami így egy másik gyermeket talál el. Lehetséges, hogy a kisautót sem szándékosan dobja el – mutogatás közben a nagy lendülettől véletlenül repíti messzire.

Ilyen esetekben előremutatóbb, ha a negatív minősítés vagy egy esetleges megszégyenítés helyett megerősítjük a pozitív énképét. Forduljunk felé megértéssel, és hozzuk tudomására, hogy tette ellenére mi ugyanúgy szeretjük, és tudjuk, hogy szándékosan nem akart másokat bántani.

1.) Szülői (pedagógusi) példamutatás

A modellezés nézőpontja alapján fontos, hogy a gyermeket olyan közeg vegye körül, amelyben alapvető értéknek számít a bocsánatkérés. Hiszen, hogyan várhatnánk el a gyermektől egy olyan cselekedetet, amelyre sosem látott példát maga előtt, így számára az nem természetes?

Hibázni emberi dolog – időnként mindannyiunkkal előfordulhat, hogy olyat mondunk, teszünk, amivel megbántunk másokat. Azáltal, hogy elismerjük a hibánkat, és bocsánatot kérünk az illetőtől, megmutatjuk a gyermeknek, hogy a hibákat helyre lehet hozni. Így a későbbiekben ő is automatikusan így fog cselekedni.

2.) Empatikus odafordulás

Néha a kisgyermekek életkorukból adódóan még nem képesek arra, hogy a tetteik után rögtön felmérjék azok következményeit, és sajnálatukat is kifejezzék.

Érdemes időt hagynunk számukra, hogy értelmezzék a helyzetet. Segíthetünk nekik a helyzet tényszerű leírásával, például mondhatjuk, hogy „A kocka megütötte Pistike lábát. Ez biztosan fáj neki.”

Pozitív Pszichológiai Magazin

Amennyiben a türelmes várakozásunk ellenére sem fejezi ki sajnálatát a gyermek, úgy bocsánatot kérhetünk mi a másik gyermektől. Ezáltal példát mutathatunk a mi gyermekünknek is.

Amennyiben így cselekszünk – a kierőszakolt bocsánatkéréssel ellentétben – példamutatásunk által megtanítjuk a gyermeket, hogyan kell őszintén kifejeznie a sajnálatát. Ez az ő kapcsolataiban is, illetve a mi gyermekkel való kapcsolatunkban is pozitívan fog visszatükröződni a későbbiek során.